

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. С., 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: И. Коев

Членове: Стефан Милев
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
като разгледа докладваното от Любомир Игнатов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100603397 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК).

Образувано е въз основа на постъпила въззивна жалба от тъжителя ВЛ. Д. М., ЕГН *****, адрес ул. ****, чрез упълномощения представител адвокат И.И., срещу присъдата, постановена на 16. 04. 2021 г. от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, по н. ч. х. дело № 9324 по описа на съда за 2019 г.

С обжалваната присъда подсъдимите В. Р. Н., родена на **** г. в град С., българска, български гражданин, неосъждана, разведена, с висше образование, работеща, живуща в град С., ж. к. ****, ЕГН *****, и Б. В. Б., родена на **** г. в село Бързия, българка, български гражданин, неосъждана, омъжена, с висше образование, работеща, живуща в град ****, ЕГН *****, са признати за невиновни в това, че на 01. 05. 2019 г., около 18, 00 часа, в град С., ж. к. „Люлин“, пред бл. 736, като родител, съответно сродница (баба) на М.-Н.В. М.а с ЕГН ***** не са изпълнили (отказали да предоставят възможност за упражняване на родителски права от страна на ВЛ. Д. М.), като не предали детето М.-Н.В. на баща му ВЛ. Д. М. по силата на съдебно решение № 29 от 04. 04. 2019 г. на Върховния касационен съд (ВКС), влязло в законна сила на 04. 04. 2019 г., постановено по гр. дело № 3138/2018 г., с което били определени упражняването на родителските права – предоставени на бащата ВЛ. Д. М. и режимът на лични контакти между

майката В. Р. Н. и малолетната ѝ дъщеря М.-Н.В. М.а, поради което и на основание чл. 304 НПК са оправдани по повдигнатите им обвинения по чл. 182, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК). Освен това с обжалваната присъда направените по делото разноси в размер на 1 920 лева е възложено да бъдат платени от тъжителя.

Във въззивната жалба се твърди, че така постановената присъда е неправилна и не почива на събраните по делото доказателства. С писмено допълнение към нея се излагат доводи за фактически неточности. Тъжителят заявява, че подсъдимата В. Р. Н. всъщност е омъжена за чужд гражданин и че от години живее с новото си семейство в Швеция. Поддържа, че децата били попаднали под активното отчуждаващо въздействие на роднините по майчина линия и поради това отказвали да се завърнат при баща си, във връзка с което се позовава на съдебно-психологическа експертиза. Приема, че първостепенният съд неправилно е кредитирал само показанията на свидетелката К., които съдържат нелогични твърдения и противоречат на показанията на останалите свидетели. Освен това твърди, че първата инстанция неправилно е дискредитирала показанията на свидетеля М. поради близката му родствена връзка с тъжителя и понеже се опровергавали от показанията на свидетелката К., а същевременно се е позовала на показанията на свидетелката Б., която е в също толкова близка роднинска връзка с подсъдимите. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че през процесния период подсъдимата Н. е търсила съдействие от социалните служби за изпълнението на решението. Намира, че грижите на подсъдимата Б. за децата са били вече преценени от ВКС при постановяването на решението, поради което не са относими към предмета на настоящото дело. Оспорва извода на районния съд, че двете подсъдими са демонстрирали готовност да изпълняват съдебното решение въпреки влошените им отношения с бащата. Прави възражения във връзка с приетата като доказателство по делото електронна кореспонденция. Аргументира, че желанието на малолетното дете само по себе си не е фактор, който е предвиден от закона, както и че е следвало на детето да се обясни какво означава съдебно решение и какви задължения има всеки гражданин, включително децата. Стига до извода, че решението на ВКС трайно не се прилага и че първостепенният съд на практика го отменя, като отново обсъжда вече преценени доказателства и прави изводи, различни от тези, до които е стигнал ВКС. Иска от въззивния съд да отмени обжалваната присъда и да постанови друга, с която да признае подсъдимите за виновни и да им наложи предвиденото в закона наказание.

Преди разглеждането на делото в открито съдебно заседание пред въззивния съд е постъпило е писмено възражение от защитника на подсъдимите адвокат В.Д.. Оспорва въззивната жалба като неоснователна и недоказана. Твърди, че крайният акт на първостепенния съд е мотивиран, правилен и справедлив. Намира, че първата инстанция е събрала и изследвала всички необходими доказателства, относими към предмета на доказване, очертан с тъжбата, като след подробен и задълбочен анализ поотделно и в

съвкупност им е стигнал до коректни крайни фактически и правни изводи. Заявява, че нито едно от присъстващите лица не е оказвало каквото и да било физическо или психическо въздействие върху детето М. в посока то да се противопостави на баща си и да откаже да тръгне с него. Твърди, че подсъдимите са предприели всичко необходимо, за да бъде осъществено предаването на децата. Приема, че първостепенния съд правилно е дискредитирал показанията на свидетеля М. и коректно е обсъдил показанията на свидетелките К. и Б.. Твърди, че майката В.Н. полага необходимите и възможни усилия за възстановяване на пълноценна връзка между по-голямата ѝ дъщеря и баща ѝ. Намира, че отношенията между тъжителя и дъщеря му М. в голяма степен се изясняват от приетите по делото разпечатки от чат-приложение. Изразява мнение, че влошените отношения между тъжителя и по-голямата му дъщеря не подлежат на регулация с методите и средствата на наказателното право. Оспорва твърдяното отчуждаващо въздействие на роднините по майчина линия, като заявява, че цитираната в жалбата съдебна експертиза е изготвена в друго съдебно производство и не може да се цени като доказателствено средство и че майката е търсила съдействие от социалните служби за изпълнението на решението. Твърди, че тъжителят също не е спазвал съдебното решение, но майката нито веднъж не е потърсила наказателна отговорност от него. Приема за абсурдно твърдението, че последствията от морално укоримите действия на тъжителя спрямо М. трябва да бъдат преодоляни от майката. Исква от Софийския градски съд да потвърди обжалваната присъда.

С определение по чл. 327 НПК въззивният съд е преценил, че не следва да допуска разпити на подсъдимите и на свидетели.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд повереникът на тъжителя заявява, че първата инстанция е излязла извън предмета на делото и компетентността си, като дори си е позволила да ревизира решението на ВКС, постановено по-малко от месец преди деянието. Исква от съда да обсъди само твърденията и доказателствата за неизпълнение на съдебното решение на конкретната дата. Претендира разноси за двете инстанции.

Защитникът на подсъдимите иска жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, а първоинстанционната присъда да бъде потвърдена. Намира, че повдигнатото с тъжбата обвинение е останало недоказано, както и че по-скоро съображенията и аргументите на тъжителя се разпростират въвн от предмета на делото.

След като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателствени материали, изложеното в протеста и доводите на страните в хода на устните прения, Софийският градски съд направи следните изводи.

Въззивната жалба е постъпила в законоустановения срок и отговаря на изискванията на чл. 320 НПК, поради което е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

От събраните доказателствени материали се установява, че тъжителят и подсъдимата В.Н. са бивши съпрузи. През време на брака им се родили децата М.-Н. В. М.а (през 2007 г.) и С.-Н. В. М.а (през 2011 г.), след което през 2013 г. бракът бил прекратен по взаимно съгласие на съпрузите. Според одобреното от съда споразумение за прекратяването на брака упражняването на родителските права и задължения било предоставено на майката (подсъдимата В.Н.), а на бащата (тъжителя) бил определен режим на лични отношения. В периода след развода до 04. 04. 2019 г. детето М. няколко години живяло с тъжителя, а подсъдимата В.Н. живяла в Швеция и често пътувала до България.

В същия период тъжителят предявил иск с правно основание чл. 51, ал. 4 от Семейния кодекс за изменение на местоживеенето, упражняването на родителските права и задължения, личните отношения и издръжката на децата. С решение № 29, постановено на 04. 04. 2019 г. от ВКС, IV ГО, по гр. дело № 3138 по описа за 2018 г. упражняването на родителските права и задължения спрямо децата било предоставено на тъжителя; местоживеенето им било определено при тъжителя в Република България; бил определен режим на лични контакти на децата с подсъдимата В.Н.; последната била осъдена да заплаща бъдеща месечна издръжка на всяко дете чрез тъжителя. Един ден преди постановяването на това решение било издадено направление на детето М. за използване на социална услуга – психологична помощ за преодоляване на създалото се напрежение в отношенията между родителите.

След постановяването на цитираното решение в периода на Великденските празници (26. 04. 2019 г. – 28. 04. 2019 г.) двете деца били извън град С. на село с родителите на майката: подсъдимата Б.Б. и М. Б.. Същевременно тъжителят и майката (подсъдимата В.Н.) водели електронна кореспонденция и майката предложила да предаде децата на тъжителя след края на почивката на 01. 05. 2019 г.

На 01. 05. 2019 г., около 17, 00 – 19, 00 часа, тъжителят, свидетелят И.Д. М., негов брат, и баща им отишли пред бл. 737, находящ се в град С., ж. к. „Люлин“. Там били посрещнати от двете подсъдими, свидетелката Петромила М. Б.-Б. (сестра на подсъдимата В.Н. и дъщеря на подсъдимата Б.Б.), съпругът ѝ и техни съседи. Тъжителят настоял децата да му бъдат предадени. Детето С. било с приготвен багаж и доброволно отишло при тъжителя. Детето М., отношенията на тъжителя с която били обтегнати, не било с приготвен багаж и отказало да отиде при тъжителя, като казало, че не иска и че никой не може да ѝ казва какво да прави. След това тъжителят си тръгнал с детето С., а детето М. останало с подсъдимите.

На 03. 05. 2019 г. подсъдимата Н. подала заявление за психологично консултиране за себе си във връзка с ползваната от детето М. социална услуга.

Така изложената фактическа обстановка е била правилно установена от първостепенния съд въз основа на събраните по делото доказателства, а

именно заверен препис от решение № 29, постановено на 04. 04. 2019 г. от ВКС, IV ГО, по гр. дело № 3138 по описа за 2018 г.; заверени преписи от електронна кореспонденция; и свидетелските показания на свидетелите И.Д. М., Петромила М. Б.-Б. и К.Й.Г.-К.; заверен препис от удостоверение на Фондация „Асоциация А.“.

Във връзка с доводите на тъжителя за данните от съдебно-психологична експертиза въззивният съд приема следното. В кориците на делото е приложено експертно заключение по съдебно-психологична експертиза, изготвена за гр. дело № 11796 по описа на Софийския градски съд, I въззивен брачен състав, за 2016 г. (л. 104 – 111 от делото на районния съд). След като въпросната експертиза не е била назначена и изготвена по реда на НПК за целите на настоящото производство, то тя не може да бъде използвана като доказателствен материал. Законосъобразно първата инстанция не е обсъдила това експертно заключение. Следва да се държи сметка също така и че предмет на делото са фактите, описани в обстоятелствената част на тъжбата. Според тъжбата на 01. 05. 2019 г. двете подсъдими категорично са отказали да предадат детето М. на тъжителя и по този начин са попречили на изпълнението на съдебно решение. Видно от експертизата, която е била изготвена за целите на гражданския процес, в нея се обсъжда поведение на подсъдимата Н. и нейни роднини, което във времеви план предхожда както инкриминираната дата, така и постановяването на съдебното решение. Следователно дори и формалните изисквания на НПК към доказателствата и доказателствени средства да не важаха, данните от тази експертиза нямаше да са относими към предмета на делото.

Що се отнася до свидетелските показания, въззивният съд намира, че тези на И. М., брат на тъжителя, следва да бъдат само частично кредитирани. Те намират подкрепа в показанията на другите свидетели и в преписите от електронна кореспонденция, представени от защитника на подсъдимите, относно обстоятелството, че свидетелят е присъствал на предаването на 01. 05. 2019 г., че детето С. е било с приготвен багаж и че доброволно е отишло при частния тъжител, както и че детето М. казало, че никой не може да й казва какво да прави. От друга страна, те противоречат на останалите свидетелски показания и не следва да бъдат кредитирани в частите, в които се заявява, че подсъдимите са имали поведение, с което са попречили на предаването на детето М. (че подсъдимата Н. постоянно държала детето през кръста, че я е възпирала, че детето повтаряло едни и същи реплики, които й били казани, че тя и подсъдимата Б. прегръщали детето и я окуражавали да не прави нищо). В последните части показанията на свидетеля М. противоречат на показанията на свидетелката Г.-К., която е съседка на подсъдимите и не е заинтересувана от изхода на делото. Според нейните показания, които първостепенният съд правилно е кредитирал като логични и последователни, подсъдимата Н. е стояла на два метра от детето М. напрегната и със скръстени ръце. Както правилно сочи в мотивите към присъдата първостепенният съд, в тези показания не се съдържат каквито и да било данни за указвано

въздействие от страна на двете подсъдими или трето лице върху поведението на детето М.. Показанията на свидетелката Б.-Б. относно протичането на събитията пред блок 737 съответстват на показанията на свидетелката Г.-К., поради което правилно са били кредитирани от първата инстанция въпреки възможната заинтересованост на свидетелката Б.-Б. от изхода на делото. Твърдяното от тъжителя противоречие на показанията на свидетелката Г.-К. с тези на другите свидетели не е налице, защото с думите „Това се случи около 17, 00, 18, 00 или 19, 00 часа“ свидетелката е посочила относително определено само началния момент на събитията на инкриминираната дата, не и периода, в който те са протекли. Освен това свидетелката Г.-К. заявява, че е чувала викане и повишаване на тон, което съответства на показанията на свидетелката Б., според които тъжителят е повишил тон. Според последните показания тъжителят не е повишавал тон през цялото време на събитията („Когато повишаваше тон“), поради което е логично през останалото време тази свидетелка, както и свидетелката Г.-К., да не е чувала всичко изречено. Макар и да се наблюдава известно разминаване в свидетелските показания относно броя на присъствалите лица, това разминаване е несъществено (при изброяването свидетелката Г.-К. пропуска само бащата на тъжителя, докато свидетелката Б.-Б. посочва и него).

Във връзка със свидетелските показания въззивният съд не споделя единствено извода на първостепенния съд да дискредитира показанията на свидетеля М. в частта, в която той заявява, че детето М. не е било с приготвен багаж. В тази част показанията на М. всъщност намират подкрепа в показанията на свидетелката Г.-К., която заявява, че не е видяла детето М. да има някаква раница или чанта. От друга страна, свидетелката Б.-Б. заявява, че детето М. също имало приготвен багаж. В тази част показанията на свидетелката Б.-Б. не следва да бъдат кредитирани поради вътрешна противоречивост: нелогично е свидетелката да знае, че детето е имало приготвен багаж, но в същото време да не знае къде е той. Освен това противоречи на житейската логика багажът на детето М. да е бил приготвен въпреки предварителното ѝ изявление, че не иска да отива при тъжителя, за което споменава свидетелката. По изложените съображения въззивният съд прави фактическия извод, че детето М. не е било с приготвен багаж, защото е заявило, че не иска да отива при тъжителя.

От съображения за пълнота и за да отговори на всички доводи, изложени във въззивната жалба, въззивният съд следва да обсъди и представените разпечатки от електронна кореспонденция на л. 114 – 121 от делото на районния съд. Тези веществени доказателства са били представени от защитата. Във въззивната жалба се възразява, че кореспонденцията е водена близо две години преди инкриминираното деяние и че е била представена пред и отчетена от гражданския съд при постановяването на съдебното решение. Въззивният съд констатира, че от самите материали не може да се направи извод за конкретния период, в който е провеждана кореспонденцията (отбелязан е само часът идния от седмицата, не и

конкретната дата). Само в показанията на свидетелката Б.-Б. се споменава, че електронната кореспонденция е била водена в периода, в който детето М. е живяла при тъжителя и е гостувала на дядо си и подсъдимата Б. (баба Й). Това е достатъчно, за да се установи, при преценка в съвкупност на доказателствените материали, че електронната кореспонденция действително е била водена години преди инкриминираната дата. Дали тази информация е представена пред и е била съобразена от гражданския съд при постановяването на съдебното решение или не няма връзка с предмета на настоящото дело. Предмет на настоящото дело са предполагаемите деяния на 01. 05. 2019 г. Макар и да се установява, че електронната кореспонденция действително е била проведена в значително по-ранен период, както изтъква тъжителят, тя все пак има връзка с предмета на делото. Това е така, защото се установява, че детето М. е отказало да отиде при тъжителя, а разпечатките от електронната кореспонденция съдържат индикация за обтегнати отношения помежду им, които са свързани с това обстоятелство. Тъжителят не е представил доказателства за по-близка до инкриминираната дата кореспонденция, поради което не може да се приеме, че отношенията му с детето М. са се били подобрили в рамките на тези години. Преценката на разпечатките от електронна кореспонденция, осъществена от първостепенния съд, е правилна.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд формира следните правни изводи.

Въз основа на изложените в обстоятелствената част на тъжбата факти първостепенният съд правилно е квалифицирал повдигнатото срещу двете подсъдими обвинение по чл. 182, ал. 2 НК. След като е изяснил непосредствения обект на престъплението, първоинстанционният съд правилно е анализирал обективната страна на състава на престъплението. Той предвижда две отделни форми на изпълнение. Първото изпълнително деяние се изразява в неизпълнение на съдебно решение относно родителски права, тоест бездействие. В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че подсъдимата Н. е предложила на тъжителя да му предаде децата, включително детето М., на 01. 05. 2019 г., както и че подсъдимата Н. и подсъдимата Б. са осигурили присъствието на двете деца, включително детето М., при пристигането на тъжителя на уговорените дата и място. Втората форма на изпълнение на престъплението се изразява в осуетяването на изпълнението на решението. Настоящата инстанция установи, че подсъдимите всъщност не са приготвили багажа на детето М. за предаването му на тъжителя. Дори и да се приеме, че това тяхно бездействие отговаря на описаното в тъжбата деяние („противопоставили се на желанието на тъжителя да вземе двете деца“ и „категорично отказали“ да предадат детето М.), то все пак не е причината детето М. да не отиде при тъжителя и съдебното решение да не бъде изпълнено. Ако тя е искала да отиде при тъжителя, багажът ѝ е щял да бъде приготвен. Действителната причина съдебното решение да не бъде изпълнено всъщност е волята на детето М. да

не отива при тъжителя. По делото липсват доказателства тази воля да е била формирана под въздействието на двете подсъдими. От кредитираните свидетелски показания не се установява двете подсъдими да са „окуражавали“ детето М. да се конфронтира с тъжителя. Макар и волята на малолетните, каквато е била М. към инкриминираната дата, да има ограничено значение за осъществяването на правни действия, тя все пак не е правноирелевантна. При осъществяването на важни промени в живота на детето, каквато е промяната на местожителството, тя не може да бъде пренебрегната. Противното би могло да окаже вредно въздействие върху детската психика и би влязло в противоречие с принципа за защита на висшите интереси на детето и принципа за зачитане и уважаване на личността му (чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето и чл. 3, т. 1 от Закона за закрила на детето). Решението на ВКС трябва да бъде изпълнено, но при зачитането на цитираните принципи. Подсъдимите следва да окажат пълно съдействие за постигането на това изпълнение, включително чрез включване в ползваната от детето М. социална услуга. В настоящия случай липсват категорични данни подсъдимите да са създали пречки пред изпълнението на ВКС при зачитане на личността на детето. Напротив, налице са данни, че те са създали условия за предаването на детето М.. При това положение въззивният съд споделя крайния извод на първата инстанция, че не се установява извършването на деяния, които да са причинили неизпълнение на съдебното решение.

По изложените съображения въззивният съд споделя крайния извод на първостепенния, че с поведението си подсъдимите не са изпълнили от обективна страна състава на престъплението по чл. 182, ал. 2 НК. Поради установената обективна несъставомерност изследването на субективната страна на престъпния състав става безпредметно. Макар и при известно различие в мотивите, обжалваната присъда трябва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Предвид правилността на извода на първата инстанция за признаване на подсъдимите за невинни, правилно сторените по делото разноси са били възложени в тежест на частния тъжител на основание чл. 190, ал. 1 НПК.

Така мотивиран и на основание чл. 338 във връзка с чл. 334, т. 6 НПК, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата, постановена на 16. 04. 2021 г. от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, по н. ч. х. дело № 9324 по описа на съда за 2019 г.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____